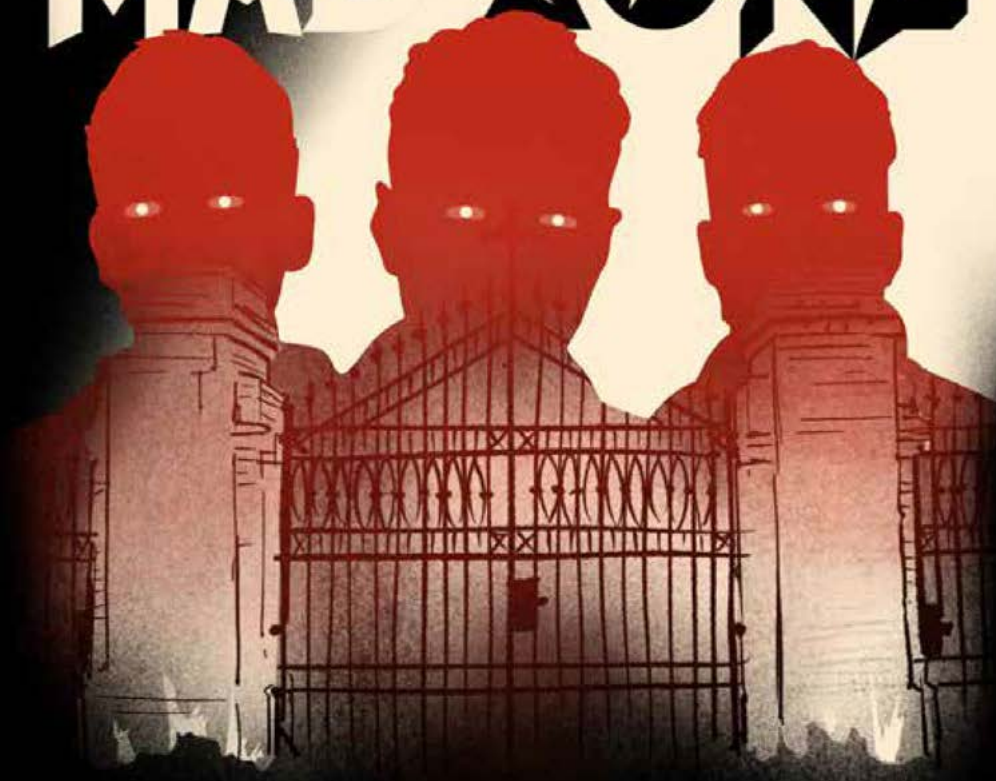
MAD ZONE

Průvodce po místech, ze kterých mrazí

PATRIK HORYNA
MATĚJ ZLATEV

ILUSTRACE: JAN KUBÍČEK

nastole

MAD ZONE
Průvodce po místech, ze kterých mrazí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatrosmedia.cz
www.knihynastole.cz

Patrik Horyna, Matěj Zlatev
MAD ZONE Průvodce po místech, ze kterých mrazí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

MAD ZONE

Průvodce po místech, ze kterých mrazí

PATRIK HORYNA
MATĚJ ZLATEV

nastole

© Matěj Zlatev, 2026
© Patrik Horyna, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-7448-890-0 (1. zveřejnění, 2026)
ISBN e-knihy 978-80-7448-901-3 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-7448-934-1 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7448-935-8 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

Obsah

PŘEDMLUVA 9
JAK TO CELÉ ZAČALO 10
KDO JE KDO? 19
JAK JSME SE NAUČILI RESPEKTU 26
TECHNOLOGIE NA HRANICI DVOU SVĚTŮ 28
HIERARCHIE DUCHŮ 31

GHOST GUIDE

BRANIŠOVSKÝ LES 36
BOHNICKÝ HŘBITOV 41
PENZION HUBERTUS 46
HRAD HOUSKA 51
STRÁNSKÁ SKÁLA 71
STATEK POHÁDKA 76
LES „PÁNOVA BŘEZINA“ 81
ZÁMEK ZBIROH 86
BÝVALÝ HARCOVSKÝ HŘBITOV 92
DŮL KATEŘINA 98
KLÁNOVICKÝ LES 103
HRAD BUZICE 108
HRAD ŠPILBERK 113
PANENSKÝ TÝNEC 119
LESNÍ VILA HEINRICHA LIEBIEGA 125
PEVNOST JOSEFOV 132
LES SVÍB 138
VOJENSKÁ NEMOCNICE 145
HRAD KAŠPERK 151
HOUSŮV MLÝN 157
LOMY AMERIKA 164
ZÁMEK ČESKÁ KAMENICE 169
ZÁMEK ČERVENÁ ŘEČICE 177
PENZION U WÉWODY 183
KÁZNICE NA CEJLU 196
JIHLAVSKÉ PODZEMÍ 212

NA KONCI NAŠEHO PUTOVÁNÍ 229
PODĚKOVÁNÍ 233
SLOVNÍK POJMŮ 235

PŘEDMLUVA

Nejsem spisovatel. Jsem člověk, který se v rámci projektu Mad Zone rozhodl vytvořit něco, čemu říkáme *ghost guide*. Paranormální průvodce po místech, která na první pohled vůbec nemusí působit jako lokality, kde byste mohli narazit na něco nevysvětlitelného. Celá tahle oblast „lovců duchů" je rozdělená na dva tábory. Na ty, kteří věří, a na ty, co nevěří. Tahle kniha bude pravděpodobně bližší lidem, kteří jsou otevření možnosti, že existuje něco víc. Berte ji jako průvodce. Může pro vás být inspirací, kam vyrazit na výlet, nebo vás zavést na místa, která mají silnou historii, atmosféru a je zde určitá šance zažít něco paranormálního. Každopádně neexistuje žádná jistota, že když na tato místa přijdete, tak zažijete něco nadpřirozeného. Tenhle svět má svá pravidla, své zákony a často funguje jinak, než bychom očekávali. Podstatné je, že každé místo, o kterém v knize píšu, jsme skutečně navštívili, prošli a zažili na vlastní kůži. Díky tomu u každé lokality najdete i QR kód, prostřednictvím něhož se dostanete na video z našeho vyšetřování. Můžete si tak sami udělat obrázek o tom, jak místo vypadá a co jsme na něm prožili. Když jsme s tímhle vším začínali, vůbec jsme si neuvědomovali, jak komplexní a propracovaný ten „druhý svět" vlastně může být. Postupem času jsme začali chápat, že nejde jen o náhodné jevy, ale o něco, co má určitou strukturu. Aby vám to dávalo celé smysl, stačí znát pár základních věcí. Proto na začátku knihy věnujeme krátkou část přístrojům, s nimiž na našich výpravách pracujeme a vysvětlíme vám, jak fungují. Také se lehce dotkneme toho, jak se dá na „druhý svět" nahlížet z pohledu hierarchie duchů. Zbytek už necháme na vás, jestli se na tato místa doopravdy vydáte a co na nich sami zažijete.

Patrik Horyna

JAK TO CELÉ ZAČALO

Než se zrodil projekt Mad Zone, existovalo jen několik nápadů na vytváření internetového obsahu. Nic propracovaného, žádný velký plán na několik let dopředu, a už vůbec ne představa, že jednou budeme držet v ruce vlastní knihu.

Stejně jako většinu lidí i nás nějakým způsobem zasáhla covidová doba. Najednou bylo všechno omezené, člověk seděl doma a přemýšlel, co udělat s časem, který byl sice volný, ale zároveň se jako volný vůbec netvářil. Právě tehdy se začal pomalu rodit nápad na projekt, který by se věnoval záhadám, nevysvětlitelným událostem a paranormálním příběhům a vytvářel by videa na YouTube.

Celé to začalo u Patrika Horyny. Patrik v té době vedl facebookovou stránku a skupinu Záhady a paranormál, kde společně s několika dalšími lidmi zveřejňoval strašidelné příběhy a články o nadpřirozenu. Matěj Zlatev na stránku náhodou narazil a objevil příspěvek, v němž Patrik hledal nové lidi do tvůrčího týmu. Matěj byl tehdy studentem střední školy, času měl poměrně dost, zájem o video ještě větší, a tak se rozhodl Patrikovi napsat. Společně vytvořili tři první videa a rychle zjistili, že je podobný obsah baví a že se v tvorbě dokážou dobře doplňovat.

Videa však neměla ani zdaleka takový dosah jako běžné textové příspěvky na facebooku. První pokus proto postupně utichl a po většinu pandemie zůstal celý koncept ležet u ledu. Když se pak blížil návrat k běžnému životu, Matěj s Patrikem se znovu spojili. Rozhodli se ovšem, že tentokrát nebudou pokračovat pod názvem Záhady a paranormál, ale vytvoří úplně nový projekt s vlastní identitou, vizuálním stylem a jasnější představou o tom, jak má jejich obsah vypadat.

Následovalo období vymýšlení názvů – některé byly příliš složité, jiné zněly dobře jen prvních deset minut. Dlouho jsme pracovali s názvem Dark Zone, jenže všechno, co bylo tehdy „dark“, si lidé okamžitě spojili s dark webem, násilím nebo true crime. Nechtěli jsme, aby si lidé pod naším názvem představovali úplně jiný obsah, než jaký jsme zamýšleli tvořit.

Po několika dalších pokusech vznikl Mad Zone.

Šílená zóna.

Cestování v noci po hradech, zámcích, lesích, hřbitovech a opuštěných budovách s cílem hledat něco, o čem ani nevíte, jestli skutečně existuje, může spoustě lidí připadat jako poměrně přesná definice šílenství.

Projekt postavený přes půl republiky

A pozor! Do té doby jsme se osobně vůbec neznali. Komunikovali jsme prostřednictvím zpráv a telefonátů. Patrik žije v Liberci, Matěj v Brně, a tak každý vytvářel svůj obsah na opačné straně republiky.

Přibližně půl až tři čtvrtě roku jsme natáčeli videa každý u sebe a posílali je na jeden společný kanál. První videa měla většinou formát žebříčků. Vybírali jsme pět, sedm nebo deset míst, příběhů či událostí, které byly záhadné, znepokojivé nebo nějakým způsobem nevysvětlené. Už tehdy jsme ale nechtěli, aby divák dostal pouze pár minut strašidelných obrázků a dramatické hudby. Snažili jsme se, aby se na konci videa také něco dozvěděl.

Téma nadpřirozena nás oba přitahovalo už od dětství. Sledovali jsme pořady jako Po stopách duchů, zahraniční paranormální vyšetřovatele a samozřejmě také horory. Patrik je má rád dodnes. Matěj paranormální horory nesnáší, protože se jich bojí, což je při jeho současné práci poměrně nešťastné nastavení.

Co nás ale spojuje, je obliba záhad a k nim neodmyslitelného napětí. Pocit, že druhý svět, pokud skutečně existuje, může být

mnohem blíž, než jsme si často ochotni připustit. Postupně se k nám přidal také Honza Hanauer. Původně nás zaujal jeho hluboký a charismatický hlas, který jsme chtěli využít pro dabování některých videí. Když jsme zjistili, že umí i stříhat, stal se z něj plnohodnotný účastník projektu. Přispíval nejen svým hlasem a tváří, ale i prací v postprodukci. Hydro byl v té době především náš kamarád. Chtěl s projektem pomáhat, ale dlouho jsme vlastně nevěděli, čeho by se mohl ujmout. Odpověď přišla až s první společnou výpravou.

Poprvé tváří v tvář

Po několika měsících tvorby nás napadlo, že bychom mohli připravit halloweenský speciál. Ne pravidelný formát. Ne začátek nové série. Jen jeden unikátní díl, ve kterém bychom se pokusili vytvořit něco podobného pořadům, které jsme sami sledovali.

Vybrali jsme první známé strašidelné místo, které bylo volně přístupné a nevyžadovalo žádné složité domlouvání – Branišovský les.

Právě tam jsme se Matěj, Patrik, Honza a Hydro poprvé v životě osobně setkali. Potkali jsme se tedy krátce předtím na čerpací stanici a všichni jsme byli pěkně nervózní, skoro jako před důležitou životní zkouškou. Několik měsíců nám připadalo naprosto normální společně telefonovat, plánovat videa a řešit problémy, ale najednou jsme stáli tváří v tvář lidem, které jsme znali pouze z obrazovky.

Nevěděli jsme, co si o sobě myslet. Nevěděli jsme, jak na sebe budeme reagovat a jestli bude naše spolupráce fungovat i mimo internet. Jenže na dlouhé seznamování nebyl čas. Po krátkém otrkání jsme naložili techniku a vydali se natáčet. Tedy techniku...

Neměli jsme přístroje, jaké dnes běžně vozíme na každé vyšetřování – tedy žádné K2, REM Pody apod. Do lesa jsme vstoupili pouze s baterkami, fotoaparáty a vlastní hlavou. Dokonce jsme si

museli půjčit světelnější objektivy, které by dokázaly v noci něco zachytit.

Právě naše hlava byla během první výpravy asi nejaktivnějším „přístrojem“ ze všech. Každé prasknutí větve znamenalo, že jsme se okamžitě zastavili. Při každém vzdáleném zvuku jsme se otáčeli a hledali, co se za námi pohybuje. Měli jsme podezření, že jsme zahlédli ony pověstné červené oči. Matěj s Honzou se shodli, že na jednom ze stromů viděli zvláštní bílý útvar. Několikrát jsme měli pocit, že se mezi stromy něco hýbe. Neměli jsme s sebou ale nic, co by nám posloužilo k zachycení důkazu. Žádný přístroj, který by reagoval, ani jasný záznam něčeho nevysvětlitelného. Zůstaly nám jen pocity, vjemy zvuků a temného lesa, ve kterém naše fantazie pracovala rychleji než kamera. Přesto jsme se už tehdy snažili nedělat z každého křupnutí paranormální jev. Věděli jsme, že pokud něco označíme za důkaz, musíme být schopni alespoň zjednodušeně vysvětlit, proč jsme vyloučili další pravděpodobné možnosti.

Na první společné natáčení jsme přijeli připravení – měli jsme napsaný scénář dokumentární části, předem promyšlenou strukturu a představu o tom, jak se mají střídat záběry nás s ilustracemi a obrazy místa. Celé natáčení bylo chaotické, ale už tehdy jsme měli poměrně jasnou představu o výsledku. Nechtěli jsme prostě, aby náš divák sledoval jen další amatérské video z temného lesa. Přáli jsme si, aby se posadil a řekl si:

„Na to, že je to YouTube, je to vlastně dost dobrý.“

Právě v Branišovském lese začal vznikat styl, který nás charakterizuje dodnes. Nejprve člověku představíme místo, jeho historii a pověsti. Teprve potom se společně s námi ponoří do nočního vyšetřování.

Epizoda měla být pouze jednorázovým halloweenským speciálem. Reakce diváků nás ale přesvědčily, že má smysl pokračovat. Z jednoho experimentu se stal pravidelný formát a my jsme si dali za cíl přinést divákům pokud možno každý měsíc jedno nové místo.

Ne vždy se to kvůli organizaci, zdraví nebo technickým problémům podaří, ale tento rytmus se snažíme držet dodnes.

* * *

Jedním z důvodů, proč projekt funguje, je rozdílnost Matěje a Patrika. Patrik je vizionář. Přináší nápady a často přemýšlí ve velkém ještě dřív, než vůbec zjistíme, jestli je možné danou věc uskutečnit. Matěj je technický typ. Každý nápad rozebere do nejmenšího detailu a začne hledat všechno, co by se mohlo pokazit. Někdy možná až příliš důkladně. Právě díky tomu se ale nápady postupně mění v něco, co lze skutečně natočit.

Patrik dokáže střihem, hudbou a vyprávěním přenést na diváka atmosféru, kterou na místě cítíme. Matěj má zkušenosti s kamerou, zvukem a technickým zabezpečením natáčení. Jeden přináší velkou představu, druhý se ji snaží dostat do podoby, která bude fungovat v praxi.

Na začátku nebylo jasné ani to, kdo bude během vyšetřování mluvit a kdo se bude držet spíš v pozadí. Postupem času se ukázalo, že Patrik je průbojnější. A také že entity na něj víc reagují. Komunikaci zahajuje, klade otázky a snaží se ji smysluplně rozvíjet. Taktéž má cit pro výběr místa, jeho pocity ho zatím nikdy nezklamaly.

Matěj je oproti tomu spíš pozorovatel. Poslouchá, sleduje okolí a ozve se až ve chvíli, kdy cítí, že jeho otázka nebo poznámka v daném okamžiku dává smysl. Je také jedním z těch, kteří jsou ochotni rozjetou komunikaci ukončit, pokud mají pocit, že situace přestává být bezpečná.

Honza byl od začátku takovou černou ovcí týmu. Dodnes se snaží hledat racionální vysvětlení i ve chvílích, kdy už ostatní připouští, že se děje něco nevysvětlitelného. ☺

Od prvních videí k velkým místům

Dlouhou dobu jsme byli jen parta kluků s několika stovkami zhlédnutí. Každému majiteli nebo správci objektu jsme museli vysvětlovat, proč by měl do historické lokace uprostřed noci pustit skupinu neznámých youtuberů.

První výpravy proto mířily hlavně na známá a volně přístupná místa. Branišovský les, Bohnický hřbitov, Stránská skála nebo statek Pohádka. Zajímala nás svými pověstmi, ale zároveň jsme jejich návštěvou nikoho příliš neomezili.

První opravdu velká výzva přišla až s hradem Houska. Pokud jsme chtěli natočit první epizodu na českém hradě, těžko jsme si mohli vybrat známější místo. Pronájem nás tehdy stál poměrně dost peněz a šlo o výrazné riziko. Na natáčení se k nám přidali Jakub Steklý alias Stejk a Adam Lysek alias Vidrail. Tato epizoda z Housky přinesla projektu výraznou diváckou pozornost a ukázala nám, že problém nebyl v tom, že by podobný obsah lidi nezajímal. Jen jsme ho potřebovali doručit k většímu počtu diváků.

Skutečnou komunitu jsme ale nevnímali pouze na základě čísel. Začaly nám chodit zprávy od lidí, kteří epizody velmi pozorně sledovali a upozorňovali nás na zvuky, kterých jsme si při střihu nevšimli. Psali nám vlastní vysvětlení a popisovali, jak na ně jednotlivé části působí. Video, které jsme my před zveřejněním viděli už mnohokrát, byli ochotní procházet znovu a znovu a hledat v něm další detaily. V tu chvíli jsme pochopili, že náš obsah nevytváříme jen pro sebe. Sledují ho skuteční lidé se stejnou vášní pro záhady, historii a nevysvětlitelné jevy, jakou jsme měli a máme i my.

Tu a tam se v komentářích pod videem objevil někdo, kdo nám přišel pouze vynadat, a naše komunita mu velmi rychle vysvětlila, že se mu naše tvorba líbit nemusí, ale to mu nedává automaticky prostor k nadávkám. Hřálo nás u srdce, jak se za nás fanoušci stavěli.

Filmový vzhled, dokumentární přístup

S růstem sledovanosti kanálu rostla i naše zodpovědnost. Čím více lidí se na epizody dívalo, tím větší tlak jsme na sebe vytvářeli. Nestačilo nám, že divák zhlédl další video – chtěli jsme, aby sledoval něco, co má filmový nádech, vlastní atmosféru a příběh. Tomu se postupně přizpůsobovala technika. První přístroj K2 doplnil REM Pod a později další zařízení, o nichž se dočtete v následujících částech knihy. Obměňovaly se také kamery, světla a zvukové vybavení. Natáčet v noci není jednoduché. S tmou se bojuje mnohem hůř, než si člověk myslí. A pak si pustí první záběr, na kterém uvidí jen několik pohybujících se černých skvrn! Velká část našich úspor proto postupně mizela v technice, která měla zajistit alespoň to, že divák uvidí, čeho jsme se například my v danou chvíli na místě lekli.

S přibývajícími členy jsme navíc zjistili, že není ideální, když se do jedné místnosti nahrne osm lidí a všichni současně čekají, že s nimi bude někdo komunikovat. Začali jsme se proto dělit na týmy Alfa a Bravo.

Na rozsáhlejších místech mohou oba týmy vyšetřovat samostatně nebo se střídat. Zatímco jedna skupina natáčí, druhá má čas na odpočinek, kontrolu techniky a přípravu dalšího průchodu. Složení týmů se mění podle konkrétní lokace a přítomných lidí. Tým Alfa obvykle tvoří hlavní členové projektu, zatímco Bravo doplňují technici, nepravidelní účastníci nebo naši hosté. Celý večer se tím sice prodlouží, ale získáme dvě různé zkušenosti ze stejného místa a vyhneme se tomu, že by se v malé místnosti všichni navzájem rušili.

Od začátku jsme se zároveň rozhodli pracovat způsobem, který má nejblíž k observačnímu dokumentu. Natáčení má předem připravenou strukturu, ale samotné noční vyšetřování nemá scénář. Pouze sledujeme, co se během večera děje, a z natočeného materiálu následně vzniká výsledná epizoda. Proto jsou některé díly

kratší, projevy dané lokality méně aktivní a končí tím, že jsme jen unavení a trochu zklamaní.

Ne každé místo má svého poltergeista. Ne každá noc přinese odpovědi. Dokonce i lokace, která byla při první návštěvě neobvykle aktivní, může být během návratu úplně tichá. Přesto epizodu zveřejníme. Raději ukážeme klidný večer bez výsledků, než abychom si vyráběli senzaci, která se nestala.

Proč si nic nepřikrášlujeme

Paranormální tematika je oblast, ve které se velmi snadno přehání. Některé zahraniční i české skupiny, které pro nás byly na začátku inspirací, se postupem času staly spíš odstrašujícím příkladem.

Nechceme vydávat náhodně vygenerovaná slova za souvislou konverzaci. Nechceme si vymýšlet historii objektů ani přikrášlovat reakce přístrojů jen proto, aby epizoda působila silněji. Máme-li v dokumentární části informaci, kterou nelze ověřit, označíme ji jako pověst, svědectví nebo teorii. Pokud přístroj reaguje, snažíme se nejprve vyloučit telefony, elektroinstalaci nebo technickou závadu. Pokud se ozve rána, hledáme otevřené okno, zvíře, vodu nebo pracující konstrukci budovy.

Ne vždy najdeme odpověď. Ale rozhodně nechceme mystifikovat. Nikoho nepřemlouváme, aby věřil na duchy. Předkládáme to, co jsme na místě skutečně zaznamenali, a konečný boj už probíhá v hlavě každého diváka. Je na něm, jestli událost přijme jako něco nevysvětlitelného, nebo zůstane skeptický.

Proč vznikla tato kniha

Díky projektu Mad Zone jsme navštívili velké množství míst, o jejichž existenci jsme předtím často ani nevěděli. Objevili jsme hrady,

podzemí, opuštěné hotely, nemocnice, hřbitovy i zapomenuté stavby s neuvěřitelnou historií.

Postupně se nám začali ozývat diváci, kteří do stejných lokalit vyráželi také. Ne nutně vyšetřovat. Často se tam jeli pouze podívat, poznat trochu historie a projít se po místech, která předtím viděli v epizodě. Proto na našem webu vznikla mapa všech navštívených lokalit. A právě proto vznikla také tato kniha.

Jak Patrik popisuje už v předmluvě, držíte v rukou náš *ghost guide*. Průvodce po paranormálně aktivních, historicky významných a často neprávem opomíjených místech České republiky.

Video má svoje omezení. Musí mít tempo, rozumnou délku a rytmus. Některé rozhovory se krátí, tiché průchody se zrychlují a složitější historie se do epizody jednoduše nevejde. Část důležitých rozhovorů navíc probíhá ve chvíli, kdy nastavujeme kamery nebo přenášíme techniku. V knize jsme proto mohli doplnit okolnosti, osobní pocity a informace, které se do videí nevešly. Mohli jsme se také vrátit ke starším událostem s odstupem a přesněji oddělit to, co jsme skutečně zaznamenali, od toho, jak jsme si situaci tehdy vyložili. Na konci jednotlivých kapitol navíc najdete QR kódy, které vás zavedou na příslušné epizody.

Během několika let natáčení jsme si vytvořili vlastní systém práce a s ním i několik výrazů, které budeme v této knize používat opakovaně. Některé vycházejí z běžných metod paranormálního vyšetřování, jiné vznikly přirozeně během našich výprav. Abyste se mezi nimi nemuseli ztrácet stejně jako my občas v podzemních chodbách, najdete jejich vysvětlení ve **Slovníku pojmů** na konci knihy.

KDO JE KDO?

Projekt Mad Zone nikdy nebyl pouze příběhem Patrika a Matěje. V průběhu let kolem něj vznikla skupina lidí, kteří více či méně přispěli k natáčení na místě. Proto ještě než se společně na stránkách knihy vydáme do temných lokalit, vám chceme představit celý náš tým. Abyste věděli, s kým cestujete.

Patrik Horyna

Patrik je spoluzakladatelem Mad Zone, jednou z hlavních tváří projektu a člověkem, který stojí za velkou částí jeho kreativního směřování. Podílí se na režii, plánování jednotlivých natáčení, tvorbě nových formátů i výsledné postprodukci epizod. Jeho rukopis tak není vidět pouze před kamerou, ale také ve způsobu, jakým jsou jednotlivé příběhy vyprávěny.

Při samotném vyšetřování bývá citlivý, soustředěný a klidný, zároveň však dokáže být impulzivní a velmi odvážný. Často je právě tím, kdo jako první zahajuje komunikaci, pokládá další otázky a snaží se jednotlivé odpovědi spojit do konkrétnějšího a srozumitelnějšího příběhu. Nebojí se následovat vlastní intuici ani vstoupit do situací, do kterých by se ostatní možná neodvážili.

V týmu zastává roli vizionáře. Neustále přichází s novými nápady a přemýšlí, jak jednotlivé projekty, epizody i celý Mad Zone posouvat dál. Je pro něj důležité, aby divák nesledoval pouze samotné vyšetřování, ale aby skutečně poznal historii daného místa, pochopil souvislosti a mohl společně s týmem prožít celý příběh.

Za kamerou je perfekcionistou, který dokáže nad jedinou scénou nebo detailem strávit dlouhé hodiny. Záleží mu na atmosféře, obrazu, hudbě i výsledném vyznění každé epizody. Jeho cílem není

diváka pouze vyděsit, ale především v něm vyvolat emoce, otázky a pocit, že se na dané místo vydal společně s týmem.

Mad Zone pro něj není pouze práce nebo internetový projekt, ale dlouhodobá vize, které věnuje velkou část svého života a kterou se snaží s každou další epizodou posouvat o krok dál.

Matěj Zlatev

Matěj je spoluzakladatelem Mad Zone, kameramanem a člověkem, který stojí za velkou částí technického a produkčního zajištění projektu. Stará se o komunikaci s jednotlivými místy, přípravu natáčení a techniku, bez níž by většina výprav nemohla vzniknout v podobě, v jaké je diváci znají.

V týmu se soustředí především na praktickou, technickou a organizační stránku jednotlivých projektů. Společně s Patrikem rozvíjí prvotní nápady do konkrétní podoby a přemýšlí nad tím, co bude potřeba zařídit, jaké problémy mohou během natáčení nastat a jak jim pokud možno předejít. Jejich rozdílný způsob uvažování se přitom vzájemně doplňuje – Patrik se soustředí především na kreativní směřování a výsledné vyznění, zatímco Matěj hledá technická, produkční a vizuální řešení, díky nimž je možné společnou představu uskutečnit.

Výrazně se podílí také na obrazové podobě Mad Zone. Během výprav se soustředí nejen na samotné dění, ale také na to, aby se podařilo zachytit atmosféru místa, reakce jednotlivých členů a okamžiky, které často přicházejí bez varování. Natáčení v temných, stísněných nebo technicky náročných prostorách vyžaduje neustálou pozornost a schopnost reagovat na situace, které není možné předem naplánovat. Velkou část výpravy proto prožívá za kamerou, kde musí současně sledovat dění, kontrolovat techniku a přemýšlet nad tím, jak celý večer co nejvěrněji zprostředkovat divákům.

Při vyšetřování je klidnější, rozvážný a pozorný. Dlouho poslouchá, sleduje dění kolem sebe a do komunikace vstupuje ve chvíli, kdy má pocit, že jeho otázka nebo poznámka může mít skutečný význam. Zároveň patří k těm, kteří dokážou komunikaci ukončit, pokud mají pocit, že situace přestává být bezpečná nebo překračuje hranice, které si tým nastavil.

A také je pravděpodobně největší posera v týmu. Což sice nezní jako ideální předpoklad pro noční návštěvy strašidelných míst, ale možná právě díky tomu nepřestává být opatrný, všímá si detailů kolem sebe a ani po letech nebere žádnou výpravu jako rutinní samozřejmost.

Jan Hanauer – Honza

Honza je jednou z hlavních tváří Mad Zone, moderátorem a kameramanem doplňkových videí a zákulisního obsahu pro podporovatele projektu.

Zároveň je nejsilnějším skeptikem v týmu. I po letech se snaží hledat racionální vysvětlení a odmítá přijmout paranormalitu jen proto, že ostatním daná situace připadá zvláštní.

Je odvážný, impulzivní a zároveň náš největší „haldař“. Dokáže se vyděsit a rozhodit věcí, nad kterou ostatní jen mávnou rukou, aby o pět minut později všem vysvětloval, že na duchy samozřejmě nevěří.

Jan Flekal – Hydro

Hydro se podílí na vyšetřování, práci s technikou a střihu doplňkového obsahu pro vedlejší kanál. Při natáčení dokáže být klidný i impulzivní. Nebojí se vstoupit do míst, do kterých se ostatním nechce, a často pokládá otázky, které mohou komunikaci posunout, ale také ji poměrně rychle vyhrotit.

Je jedním z lidí, kteří nejčastěji provádějí Estesovu metodu. Dokáže dlouho sedět se sluchátky v temné místnosti a opakovat to, co slyší v rádiovém šumu.

Zároveň je chodící hláškou a absolutní zmrzlinou týmu. Zatímco ostatní v létě sundávají mikiny, Hydro si zapíná bundu, natahuje kapuci a třepe se zimou.

Jiří Jehlář – Jura

Jura je technik, IT podpora a náš počítačový guru.

Do týmu se dostal téměř náhodou. Když jsme vytvářeli první verzi webu, napsal nám, že by chtěl pomoct. Během práce byl s námi v tak častém kontaktu, že se postupně stal součástí hlavního týmu a dnes nechybí téměř na žádném natáčení.

Jura nezná slovo ne. Když někdo tvrdí, že něco nejde, sedne si k problému a vyzkouší všechny možnosti, které ho napadnou. Teprve potom je ochotný připustit, že to skutečně nejde.

Při vyšetřování působí klidně a zamyšleně. Ve skutečnosti bývá často stejně vyděšený jako Matěj, jen to o něco lépe skrývá.

Dan Koštejn

Dan byl kameramanem, dronařem, moderátorem a smíškem týmu. Dokázal odlehčit téměř každou situaci, včetně těch, ve kterých ostatním zrovna příliš do smíchu nebylo.

K projektu se přidal při natáčení v penzionu Hubertus. Potřebovali jsme narychlo někoho, kdo dokáže natočit letecké záběry. Dan během hodiny přijel a ve chvíli, kdy jsme my klepali kosu v zimních bundách, odlétal celý objekt ve flanelové košili.

Na konci nám řekl, že kdybychom někdy potřebovali pomoct, máme se ozvat.

Tak jsme se ozvali a Dan byl součástí projektu až do roku 2025, kdy se rozhodl odejít.

Andrea Šauerová – Andy

Andy byla první ženou v týmu Mad Zone. Podílela se na moderování, vyšetřování i fotografování.

Do našich průchodů dokázala vnést způsob komunikace, který skupině kluků často chyběl. Byla klidná, citlivá a ochotná naslouchat, aniž by se za každou cenu domáhala odpovědí.

Poprvé se k nám přidala při natáčení v penzionu U Wéwody, kde jsme si chtěli ověřit, zda bude naše společná chemie fungovat. Zapadla mezi nás tak přirozeně, až jsme po chvíli téměř zapomněli, že jsme do čistě mužského kolektivu přijali ženu.

Z projektu odešla na přelomu let 2025 a 2026 ze soukromých důvodů.

Lukáš Trecha – Lukyn

Lukáš se podílí na moderování a asistenci s technikou. Na natáčení s námi jezdí podle časových možností. Při vyšetřování bývá klidný a citlivý, ale zároveň nezapře průbojnost. Pokud se ostatním do některé části objektu nechce, Lukáš většinou vezme kameramana a jde se podívat sám.

K projektu se dostal přes penzion U Wéwody. Jeho dlouholetá partnerka je dcerou majitelky penzionu a při prvním natáčení mohl sledovat, jak tým funguje. Když jsme později sháněli řidiče a další pomoc na výpravu, nabídl se a postupně se z jednorázové výpomoci stal občasný člen týmu.

Patrik Kryvljak

Patrik se stará o technické zázemí, asistenci při natáčení a pomáhá také se správou sociálních sítí. U projektu byl svým způsobem už při jeho vzniku. Společně s Matějem a Patrikem Horynou řešil například název a podobu budoucího kanálu. Ze soukromých důvodů se ale jeho cesta s Mad Zone několikrát rozešla.

Natrvalo se vrátil v roce 2026. Při natáčení mu nesmí nic uniknout, snaží se nasát co nejvíce zkušeností a být užitečnou podporou týmu. S prostředím paranormálního vyšetřování se stále seznamuje, o to větší chuť ale má pustit se do každého úkolu.

Lukáš Pánek – Lůk

Luka mohou diváci znát z kanálu Lukův svět. Poprvé se s námi na natáčení vydal jako host. Paranormální téma ho zaujalo natolik, že projevil zájem o další výpravy. Postupně se začal účastnit dalších natáčení a pomáhat také s doplňkovým obsahem pro hlavní kanál. Z hosta se tak stal další člen rozšířeného týmu.

Marco Valle

Marco je kameraman a člověk, který se podílí na technické stránce natáčení.

Dokáže i z místa, které na první pohled nevypadá příliš zajímavě, natočit působivé ilustrační záběry pro dokumentární části. Společně s Matějem tak tvoří hlavní kameramanský tým.

Přidal se na konci roku 2025, kdy jsme potřebovali výpomoc na několika náročnějších natáčeních. Do týmu zapadl velmi rychle. Víc kameramanských očí totiž nejen víc vidí, ale hlavně natočí mnohem více materiálu, který pak musí někdo několik dní třídit.

Michal Holán

Michal Holán je profesionální herec a dabér, který se stal hlasem dokumentárních částí Mad Zone.

Jeho hlas dodává historickým pasážím profesionalitu, váhu a atmosféru, kterou bychom jen těžko dokázali nahradit. Když se objeví osobně, dokáže místnost okamžitě naplnit dobrou náladou.

Jako host se zúčastnil několika našich vyšetřování. Byl citlivý, klidný a zároveň dostatečně odvážný. Pokud ale cítil, že na místě nejsme vítaní, patřil mezi první lidi ochotné komunikaci ukončit.

Jsme nesmírně vděční, že se rozhodl spojit svůj hlas právě s naším projektem.

Další lidé kolem projektu

V knize se setkáte i s dalšími jmény.

Anet je Patrikova partnerka, která má s tématem nadpřirozena vlastní zkušenosti a účastnila se několika epizod.

Natka je členkou jiné paranormální skupiny a sama sebe označuje za médium. Několikrát jsme využili její zkušenosti, doporučení a tipy na zajímavé lokality.

David je bývalý člen týmu, který nám pomáhal s natáčením a technickou asistencí.

Složení jednotlivých průchodů se mění podle místa, počtu lidí a hostů. Hlavními tvářemi projektu jsou Matěj, Patrik, Honza a Hydro. Technické zázemí nejčastěji zajišťují Jura a Patrik Kryvljak.

Právě oni hlídají basecamp, který dnes tvoří velký stan Mad Zone, bezpečnostní kamery, přenosný zdroj energie, nabíječky, uložené přístroje a samozřejmě také malé občerstvení. Bez něj bychom během dlouhých nočních natáčení pravděpodobně neumřeli strachy, ale hlady.

JAK JSME SE NAUČILI RESPEKTU

Respekt jsme k místům měli už od začátku. Snažili jsme se vystupovat slušně, nic neničit a chovat se s úctou k historii i lidem, kteří v lokalitách žili nebo zemřeli.

Postupem času jsme ale začali mít pocit, že jsme možná až příliš opatrní. Že pokud chceme získat silnější odpovědi, musíme být tvrdší, drzejší a ochotní komunikaci vyprovokovat. Tak vznikla série Za hranou. Jejím principem bylo právě překračování hranice, kterou jsme si do té doby nastavovali. Na místech jsme záměrně komunikovali s větší razancí a snažili se vyvolat aktivitu téměř za každou cenu.

Na Harcovském hřbitově měla tato snaha nepříjemnou dohru, o níž se dočtete v jedné z následujících kapitol. Právě tehdy jsme pochopili, že žádná reakce ani silný záběr nestojí za to, abychom ohrozili sebe nebo další členy týmu. Nechceme, aby nás případné entity vnímaly jako hulváty, kteří vtrhli do jejich prostoru a začali něco požadovat.

Chceme být hosté. A jako hosté se také snažíme chovat. Na místo vstupujeme s respektem k jeho historii, majitelům i lidem, jejichž osudy jsou s ním spojené. Bez dovolení nic nepřemisťujeme, neodnášíme ani nepoškozujeme.

Každou aktivitu se nejprve snažíme racionálně ověřit. Nikoho nenutíme komunikovat a za každou reakci poděkujeme. Už neprovokujeme jen proto, abychom získali zajímavější záběr.

Hlídáme také fyzický a psychický stav všech účastníků. Kdokoliv může průchod kdykoliv ukončit, odejít z objektu nebo si dát pauzu. V týmu platí i právo veta. Pokud se některý člen necítí bezpečně už před natáčením, nemusí se konkrétní výpravy účastnit.